

boravište njihovog nekadašnjeg, sugrađanina Milentija Nenina zvanog Mrtvo Crevo. No, kako se nije pouzdano znalo ni gde se on nalazi, niti da li je još uopšte živ, ruševina ostade da stoji netaknuta poput odlomljenog zuba u zdravoj vilici šiljeći krunjutek put visina.

Tek koju desetinu godina kasnije, kada se niko od Mirodolaca ne javi niti kao vlasnik, niti kao nasljednik, komad zemlje obrastao smećem, korovom i travuljinom svake vrste posta vlasništvo Magistrata, a od njega ga za pet stotina otkupi Vasilije Gvozdenov, činovnik na željeznici, da na njemu za sebe i brojnu porodicu, koju je prehranjivao, sagradi topli dom. Kako je bio slabijeg imovnog stanja on se sam prihvati budaka, ašova, motike i lopate i stade da raščišćava zemljište pripremajući ga za gradnju.

Posle višednevnog kopanja i odvoženja otpaština i krša sa razvaline nekadašnje porodične kuće Neninovih, ovaj predani i vrli čovek u sumračje jednog letnjeg dana godine 19. . . dode do čudnog otkrića. U dnu bivšeg dimnjaka njegov ovdješnjem muklo zavezveća udarivši o brdašce neznanog porekla. Vasilije Gvozdenov na časak zastade u poslu, otuknu, povrati dah, a onda pažljivo odgrnu gomilu zemlje, drveta, opeke i kreča.

I tada njegove oči ugledaše neobičan prizor. Pred njima se ukazaše suve, sonobeke kosti, skupčane i zgomilane jedna uz drugu kao da hoće da se zgreju ili sklone sa videla. Povrh njih žbunio se grumen osivele, linjave kose, a

ispod njih tamnim su se sjajem sjaktille nekada tamnoplave, sada već teško razabirljive boje, daske koje su bez sumnje nekada pripadale kakvom sanduku ili kojem drugom predmetu slične namene.

Ni časka časni i dobri Vasilije Gvozdenov nije posumnjao da se radi o ostacima ljudskog tela sahranjenim u ruševima ko zna kada i pod kojim okolnostima. Kako se bio u Mirodolu naselio tek pre neku godinu bila mu je sasvim nepoznata sudbina tužnog Milentija Nenina, tako da nije mogao ni trenutka naslutiti da u zenici drži upravo njegove zemne ostatke.

Predobri Vasilije nije bio od onog soja ljudi koji voli da ima previše posla sa vlastima, pa je stoga preko pregršti kostiju ponovo nabacao komade cigle, crepa, dasaka, zemlju i malter, a kada je pala tamna noć tiho se i neprimetom vratio u razvalinu, razgrnuo skrovište, pokupio koske u jutani džak i odneo ih do rečice Brzave. U muljevitom priobalju raskopao je podublju rupu i spustio ono malo što je zaostalo od Milentija Nenina, zvanog Mrtvo Crevo, čoveka koji se zauvek vratio u Mirodol, na dno. Umesto kakve oznake stavio je preko humke peščani kamen tek nešto veći od šake, otro zaprljane dlanove o nečistu, izgužvanu džepnu maramu, pripalio cigaretu, zabacio motiku na rame i zaputio se prigušeno zviždućuci svome staništu. Brzava je na prohladnoj mesečini meko grgorila, tiho se došaptavajući sa tek pristiglim susedom. . .

18-karatni zanos

bojan mušćet

Prijedosmo s riječi na tijela.

A njeno tijelo bješe veliki jastuk, s toliko prkhih zona, koje bi se, jednostavno, dalo zagrabiti malenom žličicom za kavu, metalnom, naravno, na kojoj je ugravirano »E« u krugu, simbol Hotela »Excelsior«, i prinijeti ustima, te ih, poput slatkog leda, istopiti vrškom jezika. To sam, uostalom, i činio, a onda bi se jastuk napunio vodom, i trebalo je samo uroniti, roniti, o niti, niti vodene se uplesti, poznavajući sve tajne finog umijeća uranjanja. . .

U tmuni, koju su pod kutem od 67 stupnjeva razarale zrake lijenog subotnjeg popodneva, propuštene kroz žaluzinu, kupljenu 1975, ili '76, ne sjećam se više; znam samo da je te godine stara, masivna roletna sastavila čelo Jeana Delussiea, prethodnog vlasnika stana, s donjim, drvenim okvirom prozora koji gleda na Trg Revolucije, i ucrtala mu ožiljak koji podsjeća na otisak golubinje noge u pijesku; osmijeh-nuh se u ogledalu, tamo na suprotnom zidu.

Ogledalo uzvratilo osmijeh i još mi pokloni sliku naglog Beatricinog tijela, potpuno opuštenog, kao na reklami za traperice Calvina Kleina (naravno, nedostajale su traperice, ali sve ostalo je bilo tu).

Za pet minuta, kako je pokazivao moj ručni »wostock« — sat koji je svojom glomaznošću bio primjereniji pločičastom kuhinjskom zidu negoli mom dlakama obraslom ručnom gležnju — Beatrice se nalazila u trapericama, a razlikovnu funkciju od reklame za Calvina Kleina upotpunile su tamnoplave sandale s mašnicom na pokloju ružičastu točkicu i ružičasta pamučna majica bez okovratnika, s četiri bijela dugmeta (jedno, ono najviše, nije bilo u svojoj rupici) i markicom na lijevoj dojci, koja bi, vjerovatno, bila isturena, poredi ofsjaj dje-lovanja njene bradavice, ali u stanju seksualne letargije, dvoje čovječuljaka u sjedećem položaju, okrenuti ledima, ispod kojih je pisalo »Robbe di Kappa«, mirno su promatrali suprotne aspekte moje sobe.

Idućih deset minuta proboravila je u kupatonicu.

(Misliš li da te zajebljavam?)

(Ne, »wostock«, vjerujem ti, 10 minuta — 10 minuta, OK.)

Uvali se u pletenu stolicu, plod razbojničke akcije dopingirane cocktailom razbheke, Caberneta i Fredija, izvršene prije nepunih mjesec dana u Café Bleu, blizu Lisine obale, točni-

je, u štekatu Caféa Bleu, koji je u jedan sat noću, obasjan tihim titravim svjetlom s »Pacifika«, koji je bio ukotvljen kraj obale, naprosto mamio da ga se oskrvne, što smo mi

(Sergej Syrzantynski, Ranko Borovečki, Jack Torrance, Gir i Gabriel Lux)

sa zadovoljstvom i učinili. Svaki put kad bih pogledao tu stolicu, zamislio bih drugu guzicu i ostatak koji joj pripada, kako je grije

(stolicu)
ili kako je hladi
(guzicu)

od vrućina koje su u ovo doba godine sušila grla, grola i gramatičke morfeme. Jednom bi se u nju uvalio Gaston, što je bilo beskraino smiješno, jer bi automatski zapetljao ruke u brižno izradeni naslon; drugi put tu bi elegantno sjela Elizabeta Bam, pa bi pritrčala Sugar Kane ili Eleneor Rigby, te bi se svadale koja će prva odmarati svoju pozadinu na mom

(mom?)
(da, mom, definitivno, »wostock«)

pletenom stolcu. Sad je tu sjedela Beatrice, nehajno prebacivši desnu nogu preko naslona za ruke, a lijevu zakrenuvši za pravi kut u suprotnom smjeru. Bila je obogaćena za tanak sloj »max factora« na očima, crvenilom meni neznane firme na usnama, te velikim naušnicama, koje su se sjajile poput »magnumova« bljeska, na ušima. Rukom se podboči na udignuto koljeno, te je pristavi na čelo, napola rastvorivši usne i gledajući u škripu drvenog poda.

Sjedio sam na krevetu, izvadio »zipoo«, poklon od druga iz Armije, Kowalskog, te nehajno pripalio »pall mall« bez filtera, otpuhnulo dim i p(ri)ogledao. Popodne nas je polagano, nečujno, vodilo u neki nestvaran san, onaj koji bi trebalo doći negdje oko 1—2, kad noćni život vapi za bisom, a san za svojim pravom, onaj san koji je podsjećao na melodiju u noćnom klubu, dok odlaze posljednji posjetioci, i koja je posvećena zadnjem paru u kutnom separeu, oivičenom bordo plišem, u plavičastom dimu.

»You'll Never Know How Much I Love You
You'll Never Know How Much I Care. . .«

Aretha Franklin? Billie Holiday? Nije bitno, zna se o čemu je riječ. You Give Me Fever, Fever, When You Kiss Me, Fever When You Hold Me Tight. . . Fever? Da li je to Fever?

Što je to? Što je to što sad netremice bulji u mene svojim velikim, kao »bounty« čokolada, smeđim očima, i što postoji oko tri mjeseca? (Šta oko? Točno danas je treći mjesec, kretenu!)

(OK, »wostock«, kupit ću joj trideset ruža — deset za svaki mjesec.)

(Ali, u mjesecu ima minimum dvadeset osam dana.)

(Odjebi!)

Bilo je isto ovako užareno popodne. Išao sam u Odeon Theatar kupiti karte za broadwayski musical »Grease«, s Rudolfom Nurejevim u glavnoj ulozi, i posve iznenada

(!!!PRODŽARAJ MALO TE SPACE INVADERSE!!!)

dobih želju da se, nakon dugo vremena pozabavim video-igramama u obližnjem Pop-shopu. Beatrice je upravo točila »heineken« u tri krigle, zarobljena pogledima trojice neobrijanih jedača govana. Bio joj je to posljedni posao tog popodneva, i tog malog dućana zabave, premda je njen lik mamio pubertetlije da dođu malo zaigrati stolni nogomet ili »hounded house«, uživo i sa plakata. Onda je prišla meni i Space Invadersima i pokvarila moj sjajni rezultat — 18.764 mrtva.

Fever In The Morning, Fever In The Evening, Night. . .

Cinilo se kao da ujutro, uveče, noću, za vrijeme Srpanjskih svečanosti, ili u Decembarским danima, sunčeve zrake ulaze u stanove, trošne garsonjere, luksuzne patimane, prodavaonice sa mješovitom robom i smelom djetinjstva, i sve ostale objekte Victorie. Tada bi se ispremiješale sa zvukom harmonike, koja bi narušavala harmoniju mediteranskog sutona na omanjoj placi s formacijski joj pripadajućim kuhinjskim miomirisima.

(vegeta, curry, hren s beogradskih livada) bijegovima mačaka od razigrane djece koja su odlučila potražiti svog Garfielda, te meketa-vim negodovanjem zbog iznenadnog nestanka vode i jekom daleko nosile starači glas koji je ponosno škripitao neku pradavnu herojsku himnu imenom »Anarchy pour U. K.«. Sve je to sintetiziralo ideale blagodnog života i bogatstva, a zvalo se je — Victoria, najzapadnija državica Lyrie.

Sloboda, Prosperitet, Profit — glavna načela Victorie, očitavala su se na svakom uglu, od »sloboda« kexsa, preko »prosperitet« zavrtanja za kombajne, do »profita«, jednog od najpopularnijih omladinskih električarskih sastava.

Victoria je, međutim, svakog dana tonula u Sunnju, Strah i Nesigurnost, koji su svi željeli otkloniti, a ta se težnja uvijek zaustavljala na uglu 7. i 53. avenije, uglu gdje je vladao izvjesni Gandalf, koji je uvijek ispod plahte blagostanja nalazio razočarenje, koje je karakteriziralo svakog njenog stanovnika posebno. Victoria je žderala samu sebe, na gozbi od poštenjčina nabodenih na drveni štapić, uz dodatak (vegeta, curry, hren s beogradskih livada) općeg nastojanja da sve bude u redu (Everybody's Got The Fever. . .)

za vrijeme sunčanih popodneva nakon dobrog fuka, uz

(!!!GABRIEL!!!)

— Gabriel!!! — kliknu purpurne usne — ugasi više tu cigaretu, pepeo ti se rasuo po podu, a ako ovako nastviš, spržit ćeš prste!

— Da, izvini — čujem samog sebe.

— OK, idem kod Peggy Sue u »Abildungen Variete«, možda konačno dobijem neku ulogu — reče i nestane s krajnjeg dometa mog pogleda.

Mislim, što će joj taj angažman, zar nisam dovoljan ja, kao što je ona dovoljna meni; njeno tijelo boje irskog milkshakea, njen glas koji kao da najavljuje koncert na WWFM New York, njen miris, poput finalnog produkta berbe ruža na bugarskim poljanama, njen factor X kojim bi mogla

(Naravno da bi mogla, kretenu!)

(Ne, ne bi. . .)

(Pa, kako onda zaključuješ da ga ima?)

zasijeniti sve žarulje s naslovnjaka PARIS MATCHA, VALA ili KROKODILA i svu svoju svjetlost prosuti na Victoriu, pokazujući i Gandalfu i svima ostalima tu začudnu moć ljepote. . .

A, ne, ne.

(Imaš ti, »wostock«, pravo)

to tako definitivno neće ići. Ruke sebi... ona je moja! Moja! MOJA! M O J A! M O (You'll Never Know How Much I Love You...) J A!!!

— Moja!!! — uplaših se vlastita vriska. Mislim da je pravo vrijeme za odlazak u neki drugi svijet, i ruka mi mahinalno odvrhla put VHS-oteke. Dva sata i deset minuta

(Dva i sedam.)

(OK, cjepidlako)

»Dana velikih valova« Johna Milliusa.

Film je upravo okončavao kad se vrata počеше otvarati, bacajući tako u sjenu plakat kojim je reklamiran onaj Pop-shop i, naravno, Beatrice na njemu, u šarmanatnoj haljini koja je otkrivala njena koljena i komadić preplanulih butina, reš pečenih u toast-pečnici gazde Zuka, začinjjenih

(vegeta, curry, hren s beogradskih livada) crvenim, crvenim ketchupom, uvoz iz Litve, i bačenih na svježe opran tanjurić, debelom, dugokosom mešetaru s Mount Tropeza, koji je svoje prstuže upravo oprao u njenoj krvi, natočenoj iz petlitarke bačvice za laško pivo, što je gazda Zuko naplaćivao u devizama, te...

(!!!DOBILA SAM, DOBILA SAM!!!)

— Dobila sam, dobila sam! — vrisne WWFM New York, irski milkshake proli mi se tijelom, a bugarske ruže potpuno odgnaju one čudne misli koje su se, bez nekog posebnog razloga,

(???bez nekog posebnog razloga???)

zabijale poput mitraljeskog rafala u pojedine kutke aktivne mi mozgovine.

**

Beatrice već 37 dana bere aplauze, nježno se sagne omogućavajući prorezu da otkrije tri petine njenih preplanulih grudni, ostavlja aplauz da sazri, lagano pruži ruku i otkine ga od zvučnih afekata akustične dvorane C »Abildungen Varietea«. Gledao sam je četiri puta, tu predivnu Lady Ciccone u spektaklu »Long Play« Saše M. Bulića. A onda,

(kao da me razdiru)

više ne mogoh podnijeti taj aplauz upućen kćeri trgovačkog pomoćnika u Ulici Zajedničkog Napretka. Radije bih se odužio prijateljima koji se nalaze u Velikoj Armiji, npr. Curtisu.

Da, to je rješenje!

Lagano uklonih prašinu sa stare »olympije« i uvukoh BANKPOST-papir, spreman za ono: »Dragicurtiseevonašaosaammalovremenadatiševajimznamkakojetojersam ijanekaddavnoslužioarmijištodatipričamjasamsamodoboatracejedobro glumiunekojpredstavišugavojpredstaviodvratnojcurtisemojtakoodvratnojzaklatčujemojcurtisese-možditčinjuinjihisvihinjegaisvegaaisvegaaisvegaaisvegaaisvega...«

(Zvono, kretenu!)

(!!! SVEGA!!! Ha, zvono... OK, »wostock«, hvala.)

— Dobro vam veče, Grabrielicus, želim — sikne iz prljavog hodnika sa vlažnim i memljivim zidovima. Siktao pripadaše dr Robertu, visokoj spodobu u dugom crvenom kaputu, crnoj dolčeviti, hlačama i kišobranu, a tu su kombinaciju dopunjavale i crne »sixties« naočale, poklon njegove tetke iz Triestea. Prvi put se pojavljuje otkad sam s Beatrice. Želiš ti, gade, još nešto osim dobre večeri, večere ili »Večernjaka«.

— Zdravo. Doktore, udi — glas mi sustigne noćnog leptirica koji se nećujno uvukao u moje odaje prijeteći totalno bezglavim atakom na bilo koji dio mog tijela, što stravično mrzim.

— Mislim, Gabrieligno moj dobri, da bi najbolje bilo da ostaviš tu djevojčuru sjajnih sifona.

(Čuo se ritam leptirovih krila, koji je trenutno preferirao blizinu sijalice od 60 W, crvene boje, nabavljenu, kao i 18 ostalih, na ribarskoj večeri na Lidu.)

I posvetiš se izučavanju onog što najbolje znaš, dakle — lovu na jastoge. Pare, dragi moj Gabrielus, od prošle sezone otići će u tri smrdljive pizde čorave, a ti ih nećeš više od tamo moći izvući, jer nećeš više disati od smrada svog leša, koji će služiti kao ukrasna lisica oko vrata tvojoj dragoj Beatrice — kosile su me njegove sintagme i prozodijske jedinice.

Svijetlosivi leptir se posve umirio na vratu žarulje.

— Roberte, izadi, molim te — prvi put izustih njegovo ime, nezavisno uz umjetno stečenu titulu, zaradenu zbog sjajnog miješanja coctaila, od kojih se najviše isticao »pepi-coctail«: polovina voćnog soka od breskve ili marelice, trećina dobrog bijelog vina i šestina originalnog škotskog »scotch«, uz kriške breskve, koje plivaju na površini.

— Gabrielli, moj smjeli, prije nego što svoje osti usmjeriš prema meni, pozdravljam te; tu se rastajemo, ali ne zadugo, mali, chiao! — prdilo je u prašinu. Vratih se mašini, još uvijek s ostima u mislima

/kako li je samo znao/

i otkucah datum u zaglavlju papira. Curtis će zacijelo biti zadovoljan kad za tjedan dana, u 14 sati, neki kaplar zauzla njegovo prezime i

/oh, ne, znao sam da će kad-tad preći u napad/

u-r-u-č-i-m-

/ajde, mali, samo dodi/

-u-k-o-

/samo se spusti na machinicu per serivere/

-v-e-r-t-

/ajde, ajde, još malo/

-i-c-u! ! ! ! !

/hm, ipak ne bih Curtisu mogao poslati mrtvo leptira na papiru. Ili je to, možda, mrtvo slovo na papiru? ? ?/.

**

Bijeli krov dugog crvenog »cadilaca«, kojeg je Beatrice unajmila za danas, odbijao je jutarnje sunčeve zrake u moje zjenice, koje su jutros, izuzev krmelja, u ogledalu reflektirale i nešto drugo, što mio ratio nije znao objasniti. Ali, mio euore lupalo je u ritmu bas-bubnja Charliea Watta. Konačno sami, daleko od aplauza »Abildungen Theatra«, daleko od pogleda u njen naklon, daleko od tih šugavih iskeženih zubiju na kraju svake predstave, daleko od tih prljavih očiju, koje netremice promatraju, daleko od...

(! ! GABRIEL! ! !)

(A šta sad, opet, koji kurac Gabriel? ! ?)

— A šta sad, opet, koji kurac Gabriel? ! ? — ote mi se glas od misli i pobježe u jutro Dana Pobjede, godišnjeg praznika u kojem su svi oslobodeni radnih navika.

— Mislila sam da požuiriš, da ne stojiš tako, uludo. . . — plaho će.

— Izvini, otelo mi se — istina provri u svojoj samosvojnoj veličini.

— OK, krenimo. — Krenusmo.

kej slobodan kljajić

Tu, odmah pred šetalištem na keju, na njegovom početku, kao velika kajita prekookeanskoga tankera, oslonjena na stubove pobodene u vodu, baškari se kao nekakav, velikim jarbolima, drvećem, nadvišen deo lade kojoj je pramac dvesta metara napred, objekat vojne reakcije, tereni za sportove, a krma, dakle dužavskog keja, ljupka kafana »Venecija« — sastajalište gradskog krem društva. Sva u brodskom staklu, sa terasom, metalnim stolovima i ogradom ispod kandelabara, na vrhovima stupova ukrašenih drveno-belim spiralnim rozetama kao u pravoj Veneciji. Pored kafane i metalnog paviljončića sa kupastim krovom za vojnu muziku gde svira garnizonski orkestar za nedeljnih promena pod lipama i lampionima, kej ima još jednu znamenitost, trenutnu možda ne, ali svakako prolazniju od kafane i keja, koja se samo u tragovima nalazi u glavama jedne vrste ljudi, zluradih i pakosnih dokolčara kojima je i ona povod za prepirku i hoće-neće i nije-jeste koje je uhvatila kao vino i sada oni već nesvesno čak dolaze zbog nje na kej.

Za nju znaju malobrojni oni organski vezani za kej, rani šetači a mnogi su je videli jednom ali to nisu povezali, površno videći samo ljušturu čudovatosti, ali im nije dato da shvate, da je odgonetnu. Ta znamenitost me je veoma zaintrigirala. Prvo zbog toga što sam takav čo-

Vozila je polako i sigurno. Svakih 30 metara uputila bi mi osmijeh i, kao, poticala ono teško, neobjašnjivo u meni, ono u ogledalu jutros, ono u pismu za Curtisa prije neki dan. . . Ono, ne znam što bi moglo biti, sad, kad prolazim kraj reklame za »fanta« oranžadu, sada kada ranajutarnji zrak ulazi kroz mali trokutasti prozorčić na početku vrata, koji se ne može do kraja otvoriti zbog tvorničke greške, jer mu smeta tako postavljene retrovizor. Dobro je, vozimo se u tom »cadilacu« daleko, što dalje od ljudi, u samoću koju ćemo remetiti samo ona i ja, samo ja i ona. Mogao bih sada svugdje za tim svjetlom koje NIKAD neće otići, barem ne jutros, zar ne, Beatrice? Da, kažu njeni »blendax«-zubi, dok krajičkom oka motri na cestu koja će nas odvesti van mog stana na Trgu Revolucije, van Victorie, van Zemlje, van Svemira, da, definitivno. Van, potpuno van. Makar i u

(zašto ne, jednog dana?)

smrt. Jer, moja, samo moja privilegija i moje zadovoljstvo je da umrem kraj nje. Nitko, nitko iz »Abildungen«, nitko iz Ulice Zajedničkog Napretka, nitko, nitko nema pravo da bude, da živi, da umre s tobom. Beatrice, razumiješ li, sweet little sixteen, razumiješ li ovog lovca na jastoge, razumiješ li Beatrice? !

— Razumiješ li, Beatrice? ! — prolomi se radost.

— Ha, što? — zbuni se Beatrice.

Desetotonač obalne registracije, bijela se crta učas nade na desnoj strani, pršteće staklo i bol, Morrisey na radiju kaže: »Panika«, i prekrije nas crvenilo »cadilaca«.

Smrskalo je moju princezu, i smrskalo je moju dušu.

**

Kiša na groblju. Za četiri minute dolazi kraj. (Za četiri i devetnaest sekundi.)

(OK, »wostock«, u pravu si.)

Katolički pop, raskošno odjeven, držeći drhtavom rukom papir s tekstom, nije mi mogao objasniti zašto smrt mora biti posljednja točka svakog velikog znanost, svake velike opsjednutosti, svake priče uopće, odnosno, svakog života. Nije, to znao nitko, ni njen otac, trgovački pomoćnik, ni dr Robert, koji me pridržavao s desne strane, ni Peggy Sue, njena prijateljica, koja me tugom raspolovljavala, pa ni ti, Beatrice, to ne znaš.

Svećenikove četiri minute i devetnaest sekundi su istekle.

Onda prijedosmo s riječi na tijelo.

vek da me veže sućuti svaka nevolja na koju naidem, a taj mladić je bio otelovljenje patnje koju sam hteo da delim. Kao student prirodne nauka svakodneвно sam iz zemunske biblioteke odlazio na kej da protegnem udove i razradim ukočene zglobove. Često sam bio bolešljiv u vreme kada sam ga zapazio. Pošto nisam imao novca za knjige sem stručnih, ni za pozorište, ni za bioskop — bio sam upućen da čisti zrak uzimam sa reke vikend danima, izvlačeći se iz sobne ćelije osamljenika. Uvek sam ga viđao u jutarnjim časovima obasjanog prvim zrakama sunca na čamcu krmom dopola izvučenom na suvo. Tako je delovao da sam se često osećao kao da sam on. Sedeo je na njišućem, ljuštukavom pramcu podizanom i gibanom vodom što se podvlačila pod pramac, podivši noge pod sebe kao jogi ustreljen prema vodi, prema pučini, kao Sokrat što je jedan dan stajao od jutra do noći na jednoj nozi nepokretan u mestu, nasred foruma svima na pogledu. Video sam sunca njegovu leđa savijena i nategnuta kao Tarpandarov luk. Baš sutradan pošto sam ga zapazio napustila me devojka i otišla u Novi Sad. Nad lukom njegovih pleća blješćala je zlatno plava, duga kosa. Setio sam se basne o lisici i psu ovcaru. Iz ustreljenog tela, treperila je neka neshvatljiva meni snaga. Nije to bila telesna snaga, jer on je bio krhke telesne grade, podobne konstrukciji mršave rage. Ta-